

La serra de Montlleó

NATURA URBANA. La serra de Montlleó tanca Manresa pel sud-oest. És un connector de corredors biològics fluvials: la riera de Rajadell, al nord, i la riera de Guardiola, al sud. Carena divisòria de conques, altiplà entre dues rieres i pont de pas de plantes i animals.

El punt més alt de la serra, 361 metres, rep també el nom de Montlleó. És un dels turons de poca elevació que, conjuntament amb Collbaix i Bufalvent, vigilen la ciutat. Nom estrany. Hi havia lleons per aquestes contrades?

Hi ha diferents hipòtesis de l'origen d'aquest topònim. Algunes relacionades amb la vegetació: Montlleó podria provenir de la paraula *montllor*, muntanya de llorer. O podria fer referència a la presència d'antics molins i provenir de la paraula *molló*, que volia dir a la vora d'un molí. Però la etimologia més defensada per lingüistes és que prové de la unió de dues paraules d'origens diferents. La paraula llatina *montem*, pujol o muntanya petita. I el topònim àrab *al-uyún* que vol dir aigua dels ullals, aigua de les fonts. D'aquí s'ha deduït que Montlleó és la muntanya de les fonts. De fonts, no en té gaires, però. En canvi, per les seves dues vessants hi regalima l'aigua que s'infiltra i s'escola cap a la riera de Rajadell i la de Guardiola. Dues vessants i un mirador plens de punts d'interès.

Entre els camps de la Travessa i Montserrat, la serra de Montlleó.

Un mirador excel·lent, des del qual es pot contemplar part del vessant nord i una vista majestuosa de Manresa encapçalada per la Seu. Una part d'aquest vessant es va cremar l'estiu de 1986, l'obaga de l'Agneta, però la vegetació es va refer i cada tardor ens regala els grocs i els vermells dels aurons negres i ens amaga un pou de glaç i el passat vitivinícola de la zona amb restes de tines, barraques i altres construccions de pedra seca. A més, des de dalt estant, podem contemplar una gran extensió situada al sud del terme de Manresa, que, conjuntament amb tota la serra, té un paper molt important per les aus rapinyaires protegides o amenaçades. En concret, és una zona prioritària per preservar l'àrea de campeig de l'àliga cuabarrada (*Aquila fasciata*), l'àrea d'alimentació i cacera d'aquest ocell.

Al vessant sud, podem destacar una antiga pedrera, ja restaurada, de la qual s'extreia roca calcària, i una zona de *bad-lands*. A la pedrera, encara són visibles les cicatrius que la vegetació va tapant a poc a poc. No obstant, aquesta antiga explotació ens ha deixat al descobert un excel·lent jaciment paleontològic amb la presència de fòssils de l'eocè. Un altre punt d'interès, just a sota on hi ha l'antiga pedrera, tocant al camí que porta a Cornet, és la zona de *bad-lands*, aixaragallada, erosionada i sense vegetació. Són formacions d'origen totalment natural, esculpides per la mateixa natura. Xaragalls i pedrera ens fa reflexionar sobre la capacitat de recuperació de la natura i de la fragilitat i insignificança dels éssers vius amb el pas del temps.

A la dreta, els xaragalls del vessant sud de Montlleó, des de la riera de Guardiola.